

Kaos + Kaniner = Kæmpe succes...

Jeg hedder Sheila Petersen og fik kaniner af racen Rex i 2006. Men denne artikel omhandler slet ikke mig, men min søn Claes. Han var ved at blive 3 år, da vi fik kaninerne ind, og straks fik han jo også en. Claes var på daværende tidspunkt en lille dreng, som ikke kunne trives i en alm. hverdag og havde stort set intet sprog. Det viste sig senere hen at han fik diagnosen ADHD, lettere retarderet og sproglige vanskeligheder.

Kaninerne blev et vendepunkt for Claes` måde at kommunikere og håndtere mange svære stunder på. Han har selv valgt at avle med Hermelin i lutino, en variant som har vist sig at passe helt perfekt til netop ham. Jeg har udelukkede valgt at skrive denne artikel i håbet om, at det måske kan hjælpe ”bare” et barn mere.

Sprog.

I starten af 2008 havde Claes et meget lille ordforråd trods sine 4 år, og havde ingen interesse i at lære navne, farver eller tælle. Jeg opdagede på en udstilling, hvor han var med for første gang, at han gerne ville kunne beskrive dyrene. Endelig fik vi snakket farver, og efter en masse udprint fra DK`s hjemmeside kunne han mange farver, allerede efter en uges tid. Jeg havde fundet DET, som han gerne ville. Kort tid efter begyndte han at tælle kaniner hjemme. Der blev gået rigtig mange ture, frem og tilbage i den lille stald. Nu kan jeg høre på Claes, hvor langt han er kommet rent sprogligt, i hans navngivning af kaninerne. Den første hed Bubu, og den seneste er kommet til at hedde Illusion, en verden til forskel.

Fysisk overgreb.

I sit lille liv har Claes været nødsaget til at skulle i narkose mange gange, i forbindelse med udredninger og andet. Da man ikke kunne kommunikere med ham om, hvad der skulle ske, gik det altid galt ved indtagelse af narkosen. Claes var bange og kæmpede imod samtidig med, han blev holdt nede med magt af 4 – 5 læger, sygeplejersker og mig selv. En lang og dybt usmagelig måde at lægge sit lille barn i narkose på!

I dag har vi den aftale med to af vores nærliggende sygehuse, at Claes må have en kanin med, når han skal i narkose. Dog måtte vi love, at vi altid kun tog den med, som var mindst i fæld.

Nu er situationen en helt anden.

Claes hopper selv op og får en kanin på maven. Når masken så kommer, får kaninen også en lille maske op til hovedet, og de leger ”hvem kan sove først.”

Det giver ofte anledning til et ekstra smil fra personalet og andre patienter. Når Claes kommer med en kanin på sygehuset, og de spørger ham, om hvad den skal der. Han mener jo, at det er kaninen, der skal i narkose, og han er med for at passe på den. Det samme sker, når han skal til tandlæge. Hvis man blot sætter læger, tandlæger og andre ind i det, er der faktisk stor forståelse for en lidt anden måde end det normale...

Socialt samvær.

Claes har altid haft lidt svært ved at socialisere sig fremmede steder. Og jeg har altid skulle være over ham 110 %, når vi var ude. I takt med jeg har lært mange kaninfolk at kende rundt omkring, er han jo også blevet præsenteret for mange. Det var meget anstrengende for ham at være med på en udstilling i mere end en halv time i starten. Det er heldigvis blevet meget anderledes at have ham med til det forskellige. Claes har fundet ud af, at han kan snakke med alle om kaninerne, og han elsker at vise sine egne dyr frem. Samtidig er det blevet meget mere overskueligt at have ham med, nu hvor han kender flere og flere. Så det ses ofte at han tager en avler i hånden og vil gå en runde ved kaninerne. Flere af de mandlige bestyrelsesmedlemmer i vores kreds, har også været lidt barnepige ved lejligheder.

Alle har taget pænt imod Claes, både på den ene og den anden måde.

Og skulle han mangle en støtte ved sin side, f.eks. til gruppebilleder. Så er der altid en hånd på hans skuldrer, fra vores formand.

Jeg har i hvert fald valgt den rigtige forening til min søn.

Sheila Petersen